

ת"פ 26514/07/14 - מדינת ישראל נגד לואי ג'בר

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 26514-07-14 מדינת ישראל נ' ג'בר(אחר/נוסף)

בפני
בעניין: כבוד השופט ירון מינטקביץ
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

לואי ג'בר ע"י עו"ד חיים הדיה

הנאשם

גזר דין

רקע וטיעוני הצדדים

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירת התפרעות.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן בו הודה הנאשם, ביום 7.7.2014, בסמוך לשעה 21:00, השתתף הנאשם בהתפרעות בכפר אבו גוש, בה נטלו חלק אנשים רבים נוספים. במהלך ההתפרעות ידו הנאשם ומתפרעים נוספים אבנים לעבר מכונית אשר עברה במקום. אחת האבנים פגעה בחלון המכונית וניפצה אותה.

הודאת הנאשם באה בעקבות הסדר טיעון, במסגרתו תוקן כתב האישום. אין הסכמה עונשית בין הצדדים.

ב"כ המאשימה ביקש להשית על הנאשם עונש מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות. בטיעונו שם דגש על כך שמדובר במעשה בריונות ועל כך שהנאשם קיבל אחריות חלקית בלבד למעשיו.

ב"כ הנאשם ביקש להמנע מהרשעת הנאשם ולהשית עליו של"צ בלבד. בטיעונו שם דגש על גילו של הנאשם, העדר הרשעות קודמות ורצונו להתגייס לשירות צבאי.

מתחם העונש ההולם

חומרת מעשי הנאשם ברורה. הנאשם נטל חלק, יחד עם אחרים, בהתפרעות רבת משתתפים, במהלכה ידו המתפרעים - ובהם הנאשם - אבנים לעבר מכונית אשר עברה בכפרם. מהתסקיר עולה, כי הרקע למעשה היה מתיחות בטחונית ששררה באותה העת, והעובדה שהמכונית נשאה סמלים לאומיים של מדינת ישראל, דבר אשר נתפס על ידי הנאשם כהתגרות.

המדובר בארוע חמור, המגלה בריונות ואלימות. בנקל יכול היה הארוע להסתיים בפגיעה גופנית קשה לנוסעי הרכב - וגם ללא נזקי גוף לא קשה לשער מה עובר על נוסעים ברכב, אשר מותקף באבנים על ידי מתפרעים תוך נסיעה בלב המדינה.

בקביעת מתחם העונש יש להביא בחשבון הערכים המוגנים אשר נפגעו כתוצאה ממעשי הנאשם, ובהם סיכון נוסעי הרכב, הגנה על שלום הציבור ובטחונו ושמירה על הסדר הציבורי. כמו כן המעשים פוגעים במרקם החיים ומלבים עוינות.

לפיכך, מתחם העונש ההולם את העבירה הוא מאסר בפועל לתקופה שבין מספר חודשים לשנה. לא מיותר לציין, כי בארועי התפרעות הכוללים גם ידוי אבנים לעבר כוחות משטרה, מתחם העונש ההולם מתחיל במספר חודשי מאסר לריצוי ממש ועד שנה וחצי מאסר.

נסיבות אשר אינן קשורות לעבירה

הנאשם יליד 1996. אין לחובתו הרשעות קודמות.

מתסקיר שירות המבחן עולה, כי לדברי הנאשם הארוע התרחש בתקופה בטחונית מתוחה ששררה באותה העת (הימים היו ימי תחילת מבצע צוק איתן). המכונית אשר הותקפה על ידי הנאשם והמתפרעים נשאה סימנים לאומיים של המדינה והדבר נתפס על ידי הנאשם וחבריו כהתגרות. הנאשם הסביר לשירות, כי נגרר אחרי אחרים ולהערכת השירות הנאשם פעל באופן אימפולסיבי, בהשפעת חברה שולית. כן עלה מהתסקיר כי הנאשם הפגין מוטיבציה לעבור הליך טיפולי, אך שירות המבחן סבר כי מדובר בנכונות מילולית בלבד, לצורך הקלה בעונש. עוד עלה מן התסקיר כי הנאשם מעונין להתגייס לשירות צבאי.

לאור אלה, המליץ שירות המבחן להשית על הנאשם עבודות של"צ.

הרשעת הנאשם

ב"כ הנאשם ביקש להמנע מהרשעתו, על מנת שיוכל להתגייס לשירות צבאי. לא מצאתי לכך הצדקה. פסיקה עקבית קובעת, כי דינו של מי שעבר עבירה להיות מורשע בה, ורק במקרים חריגים, בהם נאשם עבר עבירה שאינה מן החמורות והוכחה "פגיעה קשה וקונקרטיה בסיכויי שיקומו", ימנע בית משפט מהרשעה. עוד נפסק, כי היותו של נאשם צעיר ללא הרשעות קודמות אינה מצדיקה המנעות מהרשעתו. משכך, אין נסיבותיו של הנאשם מצדיקות המנעות מהרשעה. הפסיקה המחייבת בשאלת המנעות מהרשעה נסקרה לאחרונה באופן רחב בפסק הדין בע"פ 11073-05-15, אביעד עובדיה נ' מדינת ישראל (בית המשפט המחוזי בירושלים, הרכב כב' הש' י. נועם, ר. פרידמן פלדמן ומ. בר-עם):

8. על הנסיבות החריגות שבהן ניתן להסתפק בצו מבחן או שירות לתועלת הציבור ללא הרשעה בדין, עמדנו במספר פסקי-דין (ובין-השאר בעפ"ג - 11173-03-15 מדינת ישראל נ' ציון באדי (24.8.15)), ואין לנו אלא לחזור פעם נוספת על הדברים. הכללים בסוגיית ההימנעות מהרשעה הותוו בפסיקת בית-המשפט העליון. נפסק, כי ניתן להגיע בגזר-דין לתוצאה של אי-הרשעה "רק בנסיבות יוצאות דופן, בהן אין יחס סביר בין הנזק הצפוי מן ההרשעה בדין לבין חומרתה של העבירה" (ר"ע 432/85 גדעון רומנו נ' מדינת ישראל (21.8.85)). ההלכה הפסוקה מורה, כי הימנעות מהרשעה אפשרית בהתקיים שני גורמים מצטברים: "ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על

ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים..." (ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 342, 337 (1997)). עוד נקבע בפסיקה, כי בכל הנוגע לנאשמים בגירים, "רק נסיבות מיוחדות, חריגות ויוצאות דופן ביותר תצדקנה סטייה מחובת מיצוי הדין בדרך הרשעת העבריין" (ע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד נד(3) 685 (2000); וכן ראו: ע"פ 9262/03 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(4) 869 (2004)). בשורה ארוכה של פסקי-דין נקבע, כי הימנעות מהרשעה של מי שאשמתו הוכחה, הנה בגדר "חריג שבחריגים" והיא "תיעשה אך במקרים יוצאי דופן" (ראו למשל: ע"פ 8528/12 אליהן ציפורה נ' מדינת ישראל (3.3.13), והאסמכתאות המפורטות שם). באשר לשאלה, האם עצם ההרשעה עלולה לפגוע "פגיעה חמורה" בשיקומו או בעתידו של הנאשם, נפסק כי על בית-המשפט להשתכנע, כי "הפגיעה הקשה שתיגרם לנאשם בעטייה של הרשעה, אינה שקולה כלל ועיקר לתועלת הציבורית המועטה שזו תניב" (ע"פ 9150/08 מדינת ישראל נ' ביטון (23.7.09)). עוד נפסק, כי בבוא בית-המשפט לבחון את הנזק העלול להיגרם לנאשם "יש להתייחס לנזק מוחשי-קונקרטי, ואין להידרש לאפשרויות תיאורטיות, על פיהן עלול להיגרם לנאשם נזק כלשהו בעתיד" (ע"פ 8528/12 בעניין אליהן צפורה, לעיל; וכן ראו: ע"פ 2862/12 מילמן נ' מדינת ישראל (24.1.13)); וכי על הנאשם העותר לאי-הרשעתו, להציג "חשש ממשי כי הטלת אחריות בפלילים תחבל בסיכויי שיקומו... ובחזרתו לדרך הישר" (רע"פ 7720/12 פלוני נ' מדינת ישראל (12.11.12); וכן ראו: רע"פ 3589/14 שרון לוזון נ' מדינת ישראל (10.6.14)). כן הודגש, כי את הטענות בדבר פגיעה קשה וקונקרטית בסיכויי השיקום, יש לבסס בתשתית ראייתית מתאימה (רע"פ 7224/14 משה פרנסקי נ' מדינת ישראל (10.11.14)).

נתתי דעתי לטענה כי הנאשם מעוניין להתגייס לשירות צבאי וכי הרשעה עלולה לחסום דרכו. ראשית יאמר, כי אין הרשעה חוסמת דרכו של אדם לגיוס לשירות צבאי. מעבר לכך, במקרה הקונקרטי שלפני, המנעות מהרשעה מסתירה משלטונות הצבא מידע חיוני על העבירה בה נכשל הנאשם - ולא יכול להיות ספק כי ביצוע עבירה בעלת סממנים לאומניים - ידוי אבנים לעבר רכב הנושא סמלי המדינה - הוא נתון בעל משקל רב בהחלטה האם לגייס אדם לשירות צבאי.

אדגיש, כי אין לומר בכך שהנאשם פסול מלשרת בצבא או לעבוד בכל עבודה אחרת, אלא רק לומר כי בית המשפט אינו יכול להסתיר המידע אודות העבירה משלטונות הצבא או ממעסיק פוטנציאלי בעבודה המחייבת מתן אמון מוגבר.

לאור זאת, לא ראיתי מקום לבטל את הרשעת הנאשם.

דין והכרעה

לזכות הנאשם זקפתי גילו הצעיר, העדר הרשעות קודמות והודאתו במיוחס לו. כן זקפתי לזכותו שאיפתו לחיים נורמטיביים.

לחובת הנאשם זקפתי נטילת אחריות חלקית למעשיו, תוך השלכת האחריות על גורמים חיצוניים - נהג המכונית אשר כביכול התגרה בו, בכך שנסע בכפרו עם מכונית ועליה סמלי המדינה או חבריו אחריהם נגרר.

עמוד 3

לאור אלה, ראיתי להשית על הנאשם עונש, הנמצא בצידו הנמוך של מתחם העונש ההולם, קרי מאסר בעבודות שירות. השתת של"צ, כפי שהמליץ שירות המבחן, מהווה חריגה ממתחם העונש ההולם, ולא מצאתי לכך כל הצדקה בנסיבות המקרה שלפני.

לפיכך גוזר על הנאשם את הענשים הבאים:

א. שלושה חודשי מאסר בפועל, אשר ירצו בעבודות שירות. תחילת ריצוי העונש ביום 14.10.15. ככל שלא יקבל הנאשם הנחיה אחרת, עליו להתייצב עד השעה 8:00 במשרדי הממונה על עבודות שירות במחוז המרכז.

ככל שיהיה צורך בשינוי מקום ההשמה או מועד תחילת הריצוי, הדבר יעשה על ידי ממונה עבודות שירות ללא צורך בצו שיפוטי נוסף.

ב. שלושה חודשי מאסר, אותו לא ירצה אלא אם יעבור על העבירה בהן הורשע תוך שלוש שנים מהיום.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום.

ניתן היום, ד' תשרי תשע"ו, 17 ספטמבר 2015, במעמד הצדדים.